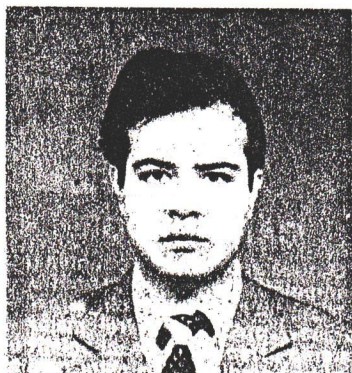

Născut la 10.06.1961 la Ploiești, student la Institutul de Petrol și Gază din Ploiești, maestru al sportului din 1978, maestru internațional din 1981, campion național de juniori în 1975 și 1980, campion balcanic cu echipa națională de juniori în 1978 la Atena, campion național universitar în 1982 și 1983, victorios în turneele internaționale de juniori ale României din 1978 și 1981, precum și în turneele de maeștri de la Dortmund în 1979 și Iași — Memorialul Sadoveanu — în 1982; medallat cu bronz la Campionatul European de juniori din 1979 de la Groningen (Olanda) și la Balcaniada din 1982 de la Plovdiv (Bulgaria), cu echipa națională de seniori, fruntaș la Campionatele Mondiale de juniori de la Cagnes-sur-Mer (Franța, 1977, locul 5-6), Skien (Danemarca, 1979, locul 3-6), Dortmund (R.F.G., 1980, locul 3-5), precum și la numeroase alte concursuri interne și internaționale; campion național de seniori en titre.

Un interviu cu maestrul internațional Adrian Negulescu face parte din categoria micilor performanțe gazetărești, mai bine zis de diplomație și tenacitate gazetărească, și îmi asum riscul de a fi amendat pentru lipsă de modestie, după ce veți fi înțeleși, desigur, că mă număr printre norocoșii „recordmani”, dar mai cu seamă că pregătirea scurtei noastre „partide” — care n-a depășit jumătate de oră — a durat cît... tot ciclul campionatului mondial. Mai exact trei ani încheiați, deși n-aș putea spune că nu ne cunoșteam sau că Adrian are cumva statut de vedetă. Nici vorbă de așa ceva, însă niște complicații — pare-se — în „campionatul” său universitar, dublate de o discreție cum rar mi-a fost dat să văd la un șahist, ne-au ținut mereu departe, dilatănd parcă la infinit cei numai 60 de kilometri care ne despărțeau. Am izbutit tocmai cînd „tratarele” păreau să eșueze din exces de modestie. Obositor, dar — zic eu — meritat. Ei bine, tînarul acesta care se tot codea să-mi spună ce mai face și cum mai joacă — pretextînd de fiecare dată, cu eleganță, bă ceva pe tema formei sportive, ba altceva de la facultate — a fost pînă nu de mult unul dintre cei mai apreciați juniori ai lumii și — cred că nu greșesc cînd scriu — are faima de cel mai talentat șahist român, de la Florin Gheorghiu încoace. Iar acum, iată, este și campion național. „Tot secretul jocului său — îmi mărturisisea un înalt tehnician federal — constă în arta de a așeza piesa care trebuie exact acolo unde

Și totuși de ce Kasparov și nu Negulescu?

Ing. LIVIU PODGORNEI

trebuie, fără să se omoare prea tare cu teoria. Un magician!”. Dar, vai, „Negulescu a fost mereu urmărit de neșansă la campionatele mondiale și pe deasupra n-a fost chiar dintre cei mai muncitori și mai ambițioși jucători” — comenta în revista „64” antrenorul emerit al U.R.S.S. Anatoli Bîhovski. E poate un răspuns la mai vechea noastră întrebare: „de ce Kasparov și nu Negulescu?”, pe care exact numai Negulescu însuși îl putea da, implicit dar în exclusivitate, pentru revista „Știință și tehnică”:

— Adrian, iată-te din nou în prim-planul șahului românesc, după o perioadă mai puțin prolifică.

— Într-adevăr, din anul doi de facultate am cam redus motoarele! și era imposibil să nu se observe. Mi-a venit greu să împac șahul cu școala, deși în liceu eram un bun matematician, dovadă locul al treilea la Olimpiada județeană. La facultate însă raportul s-a schimbat, mi s-a părut că nu le pot face bine pe amîndouă. Acum sînt pe terminate, mă pregătesc pentru ultimele examene din anul patru, iar din cinci sper să acord ceva mai mult timp șahului.

— Și totuși cum explici această revenire spectaculoasă? Mă refer la titlu.

— Eu zic că a fost o întîmplare. M-au avantajat și absențele lui Subă, Gheorghiu, Ghindă — cu ei ar fi fost altă poveste —, am avut și noroc, în partidele cu Alin Ardeleanu și Bebe Armaș, dar poate că am și jucat bine uneori. L-am bătut pe Foișor în 24 de mutări, pe Stoica cu negrul, ca nicio dată, puteam să-l bat pe Tratatovici, cu toate că el nu e de acord cu această apreciere.

— Așa a fost la Sinaia, apoi?

— Apoi a venit zonalul de la Varșovia. Ierarhic vorbind, a fost cel mai important turneu al meu, deși, între noi fie vorba, nu mi s-a părut extraordinar. Cu puțină pregătire aș fi făcut o figură mai bună. Nu să cîștig, dar oricum mai bună. Mi-am propus la plecare să joc doar ca să termin onorabil. Tîntisem cel puțin locul 6 și am ieșit pe 8. În prima rundă am remizat cu marele maestru Ftacnik (fost campion mondial de juniori — n.n.), după ce am stat mai bine, pe urmă am pierdut la Pinter. În criză de timp. S-a jucat teoretic în Gambitul Damei, i-am luat un pion, poziția s-a deschis, dar în defăvorea mea; stăteam rău cînd mi-a picat steagul. Am încheiat nedecis cu Subă în 80 de mutări, m-am salvat cu Pekarek și cînd să ies și eu la joc am greșit în Philidor la Krum Gheorghiev.

— De ce tocmai Philidor? Cam arhaic pentru un turneu zonal.

— Nu mai am un repertoriu serios de deschideri, joc numai sistemele mele ciudate, bine cît puțin că am o condiție fizică bună și nu obosesc!

— Deocamdată!

— Just, am să mă las de fumat. Să revenim. Cu Farago e o istorie nostimă. Știam că la e4 joacă Franceza și l-am rugat pe Subiță să-mi vîndă cîteva poante. Nu mai jucasem e4 din copilărie, a fost o surpriză totală, l-am bătut ca-n film! A. Negulescu-L. Farago (Apărarea Franceză): 1.e4 e6 2.d4 d5 3.Cc3 Nb4 4.e:d5 e:d5 5.Nd3 Cc6 6.Ce2 Cge7 7.0-0 0-0 8.a3

N:c3 9.b:c3 Nf5 10.Cg3 N:d3 11.c:d3 Dd7 12.a4 Tfe8 13.Df3 b6 14.Ch5 Df5 15.Nf4 Cg6 16.g4 De6 17.N:c7 Tac8 18.Ng3 Ca5 19.Tae1 D:e1 20.T:e1+ 21.Rg2 Td8 22.g5 Tc1 23.C:g7! T:c3 24.Df6 Cc6 25.Cf5 Rf8 -26.h4 Re8 27.Cg7+ Rf8 28.h5 Cge7 29.Ce6+ Re8 30.Cc7+ Rd7 31.D:f7 Tg8 32.C:d5 și negrul a cedat (1-0).

Interesant e că i-am propus remiza pe la început și m-a refuzat, apoi mi-a propus el înainte de C:g7, fără să vadă poanta. După partidă și-a cerut scuze. Victoria aceasta i următoarea la Staniszewski m-au propulsat serios, dar după remizele cu Prandstetter și Inkiov au urmat două înfrîngerii care m-au scos din cursă. Cu Hawelko din e4 am intrat în Indiana Regelui și am pierdut urît de tot, iar cu Sznepik am greșit din nou într-un Philidor și m-am trezit cu finalul în aer. L-a jucat foarte curat!

— Am impresia că nu prea auziseră de tine!

— Așa se pare, vezi ce înseamnă notorietatea? Între ei — remize de salon, iar pe mine voiau toți să mă bată. Cu puțină pregătire, nu pierdeam atîtea puncte cu negrele.

— Chiar așa, fără nici o pregătire specială? Mi se pare greu de crezut!

— Greu, ușor, acesta-i adevărul! N-am făcut nimic deosebit, am avut un program normal. Dimineața mergeam la cursuri, ca toată lumea, apoi jucam blitz la club, puneam cîteva partide din reviste — mai mult din curiozitate — și asta era cam tot. În general mă culc la miezul nopții, dar la turnee dorm ceva mai mult și nu studiez nimic, în schimb joc fotbal sau tenis de masă pe saturete, dacă am prilejul.

— Apropo, dacă n-ai fi jucat șah, ce sport ți-ai fi ales pentru performanță?

— Fotbalul, pînă mi-aș fi rupt ceva.

— Noroc că la tablă nu-ți poți rupe nimic!

— Cel mult pierzi. Cum suporti înfrîngerile?

— Depinde de împrejurări, de obicei îmi revin imediat.

— Ți se mai întîmplă să „gafezi”?

— Rar și numai în criză de timp. În general gîndesc repede, joc repede.

— Știi că ai jucat de două ori cu Garri Kasparov, în două momente cheie ale dezvoltării sale șahiste: cînd era campion de juniori al U.R.S.S. și cînd devenise mare maestru. Cum ți s-a părut?

— Acum zece ani, în Franța, era slăbuț, nu promitea, a luat niște bătăi crunte. La Dortmund însă, se vedea deja clasa, avea scripuri fantastice! Cred că va mai păstra titlul încă vreo 10-15 ani de-aici înainte.

— Care e, după părerea ta, secretul marii performanțe în șah?

— Talent nativ plus studiu și antrenament în manieră profesională plus condiție fizică. Și, bineînțeles, cît mai multe turnee superioare. Important e să se înțeleagă de către toată lumea că marile succese nu apar la comandă, e necesară o perioadă de acumulări intense, după care saltul va veni de la sine, cu siguranță.

— Și cînd speră maestrul internațional Adrian Negulescu să facă saltul calitativ la titlul de mare maestru internațional?

— Poate peste trei sau patru ani, dar nu este o promisiune.